

Mondrian Cake
White Velvet Cake, Red velvet cake,
chocolate ganache

MIKOŁAJ SĘP SZARZYŃSKI

Pannie Jadwidze Tarlównie kwoli

MIKOŁAJ SĘP SZARZYŃSKI

Pannie Jadwidze Tartównie (potym wojewodzinej ruskiej) kwoli¹

Piorunem strasznym obrzimy² pobite³,
Poważnych królów sprawy znamienite
Niech, kto chce, śpiewa: nam się, lutnio, mało
Pegazskich zdrojów⁴ wody pić dostało⁵.

Poezja

Bacha⁶ śpiewajmy, cicho pijącego,
Przy nim Cyprydę⁷ i wojny pustego
Spokojne dziecka⁸, które zawsze swoją
Na rozpalonej skale ostrzy zbroję.

Miłość, Wino

Powiedzmy k temu żartobliwe zdrady
Leśnych Satyrów⁹ na śliczne Dryady¹⁰,
Albo płacz śmieszny nieważnej ciężkości,
Która przy trudnej tuż chodzi miłości.

I was, nadobne Nimfy¹¹, wspomieniemy¹²,
A zawsze ciebie naprzód przed inemi,

Rzeka, Wierzenia, Woda

¹Wiersz adresowany jest do Jadwigi, córki chorążego lwowskiego Jana Tarły, która w owym czasie była bardzo popularną osobą, o której rękę starano się wielu mężczyzn nie tylko dzięki jej urodzie, ale także dzięki pokaznemu posagowi. Na podstawie tego wiersza wymyślono nieszczęśliwy romans Mikołaja Sępa Szarzyńskiego z Jadwigą. Stał się on podstawą noweli Adama Krechowickiego *Tartówna* (1896) i dramatu Bronisława Grabowskiego *Jadwiga Tartówna* (1899). Zob. Mikołaj Sęp Szarzyński, *Poezje zebrane*, Warszawa 2001, s. 181-182. [przypis edytorski]

²*obrzimy* — starop. olbrzimy. [przypis redakcyjny]

³W wersji tym zawarta jest aluzja do walki olbrzymów przeciwko Zeusowi i bogom olimpijskim. Giganci zostali pobici piorunem Zeusa. Gigantomachia została opisana w *Metamorfozach* Owidiusza, który podobnie jak Szarzyński pod wpływem miłości zaczął opiewać inny temat. Zob. Owidiusz *Mitoski (Amores)*. [przypis edytorski]

⁴*Pegazkich zdrojów* — w mit. gr. na wzgórzu Muz, gdy Pegaz uderzył kopytem w skałę, wypłynęło źródło Hippokrene, które daje poetom natchnienie. „Pegazkie zdroje” czy „hipokreneńska bania”, z których piją poeci to motyw często przewijający się w ówczesnej poezji. Zob. wiersz Jana Andrzeja Morsztyna *Do swoich ksiązek (Dokąd się, moja lutni, napierasz skwapliwie?)*. [przypis edytorski]

⁵Autor pisze o tym, że ponieważ nie pił zbyt wiele ze źródła natchnienia poetyckiego nie ma śmiałości, by napisać utwór o tematyce mitologicznej (gigantomachia, zob. wers 1) czy rycerskiej („Poważnych królów sprawy znamienite...”). [przypis edytorski]

⁶Bachus a. Bakchus — rzymski bóg wina, patron poezji biesiadnej, Dionizos u Greków. Tutaj Bakchus pokazany jest jako spokojny, „cicho pijący”. Tak samo przedstawia go w *Pieśniach* Horacy. [przypis redakcyjny]

⁷Cypryda — jedno z przezwisk Wener, czczona na wyspie Cyprze. [przypis redakcyjny]

⁸Amor, Cupido, po grecku Eros, syn Afrodyty, przedstawiany w postaci chłopięcia skrzydlatego, wypuszczającego z łuku strzały miłości; szyk przestawny; powinno być: wojny spokojne pustego dziecka; *puste* — tu: beztroskie, swawolne, niepoważne. [przypis redakcyjny]

⁹Satyry — przekorne bożki. [przypis redakcyjny]

¹⁰Dryady — boginki leśne. [przypis redakcyjny]

¹¹Nimfy — bóstwa leśne i wodne. [przypis redakcyjny]

¹²*wspomieniemy* — od starop. *wspomionąć* (dawn. *wspomięnąć*), *wspomienę* a. *wspomionę*; dziś wspomnieć. [przypis redakcyjny]

Którą Dniestr rybny, którą Wisła sobie
Biorą (lecz z krzywdą¹³ oba) ku ozdobie.

Długi na kresie co krótkim Strwiąż¹⁴ płynie,
Że cię wychował, prawdziwie tym słynie,
Pewien w tej mierze i oceanowi
Sławy nie stąpić, tysiąc¹⁵ Nimf królowi.

Niedarmo hardy: jawnie to baczymy,
Jako ty kwitniesz dary ozdobnymi;
Zrównałaś stanem w wstydliwą Dyana¹⁶,
Zrównałaś twarzą z Wenerą¹⁷ różaną.

Mniejsza od ciebie Pallas¹⁸ w obyczajach,
W każdej¹⁹ twej sprawie Charis²⁰ się znać daje,
I zdumiewa się Helikon²¹ uczony,
Gdy liliana²² ręką bijesz w strony.

Ozdobo ziemi²³! szczęśliwy, szczęśliwy,
Komu cię Pan Bóg naznaczył życzliwy;
Komu cię Hymen²⁴ słowy statecznymi
I pochodniami przyłączy wiecznymi.

Kobieta

¹³z *krzywdą* — niesłusznie. [przypis redakcyjny]

¹⁴Strwiąż — rzeka, lewy dopływ Dniestru, w ziemi Przemyskiej, przepływająca przez wieś rodzinną Tarłówny; zwykły szyk wyrazów byłby: Długi Strwiąż, co płynie na krótkim kresie...; wpływ składni łacińskiej. [przypis redakcyjny]

¹⁵dop. l. mn.: pewien w tej mierze nie ustąpić sławy i oceanowi, królowi tysięcy nimf. [przypis redakcyjny]

¹⁶Dyana — u Rzymian bogini łowiectwa. [przypis redakcyjny]

¹⁷Wenera — u Rzymian bogini miłości. [przypis redakcyjny]

¹⁸Pallas — Atena (Minerwa) u Greków ukochana córka Zeusa, szczególniejsza opiekunka Aten, bóstwo wpływowo. [przypis redakcyjny]

¹⁹W *każdej* — w każdej; taka forma stale występuje u Sępa Szarzyńskiego. [przypis redakcyjny]

²⁰Charis — u Greków bogini wdzięku niewieściego. [przypis redakcyjny]

²¹Helikon — góra w Grecji (Beocji), poświęcona Muzom. [przypis redakcyjny]

²²*liliana* — liljową; neologizm autora. [przypis redakcyjny]

²³*ziemi* — dawn., dop. l. p. rzecz. r. ż. z osn. spółgl. podniebienną. [przypis redakcyjny]

²⁴Hymen — bożek małżeństwa, syn Apollona. [przypis redakcyjny]

Ten utwór nie jest objęty majątkowym prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/pannie-jadwidze-tarolwnie-kwoli>

Tekst opracowany na podstawie: Mikołaj Sęp Szarzyński, Rytmy albo Wiersze polskie w wyborze, wyd. E. Wende i S-ka., Warszawa 1914

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Narodową z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BN.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Sekuła, Olga Sutkowska.

Okładka na podstawie: SMcGarnigle@Flickr, CC BY 2.0

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przeznacz 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Dołącz do Towarzystwa Przyjaciół Wolnych Lektur i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przeznacz darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).